

בנק לאומי ואני כבר לא

יוסי שריד 08.11.2013 02:00

של מי ההפסד הזה: אני הרווחתי זמן יקר שהולך ומתייקר. חסכתי משאבי חח, שלא כדאי להשבית על חומר. ומי רוצה להצטרף לחברה שמוכנה לצרף איש כמוני. ושל מי האכזבה: מלכתחילה ידעתי שהמועדון סגור ואין כניסה לכלבים נובחים. מראש הודעתי שלא אקבל שקל, גם לא מיליון שקלים בשנה השמורים לדירקטור פעלתן. כך אפסו סיכויי שהיו קלושים בלאו הכי: מי מעוניין בשומר חינוך, שהוא החוליה החפפת בשרשרת ההזנה וההזניה. סוף דבר: לפני שבוע הדירקטוריון נבחר. גם הפעם לא נפרץ המעגל, ומי שהיו הם שנבחרו, למעט אחד. אבל עכשיו אתם לפחות יודעים איך הם נבחרים; עכשיו אתם מבינים שאין לכם שם ייצוג סביב לשולחן. הכסף הוא כספכם, אבל אתכם לא סופרים בספירה הכללית. ואלה המתקראים "דירקטורים מטעם הציבור" נושאים את שמכם לשווא, הם מתחזים. אין הבדל בינם לבין שאר הקרובים לצלחת. אלה ואלה מלחכים כלחוך השור. איפה הם היו כולם כשדן חשקן הפך את בנק הפועלים לתוכנית חיסכון משפחתית. יגעת וקיבלתי פרוטוקול אחד מצונזר מדיוני "הוועדה למינוי דירקטורים בתאגידים בנקאיים". זאת הוועדה שמתיימרת להיות "גוף מקצועי ועצמאי". מרחב עצמאות, יושבים בה שני דירקטורים מהתאגיד עצמו (מתוך חמישה).

כבר בפתח הישיבה הראשונה שואלים את פיהם ל"צורכי הבנק", ואיש לא שואל לצורכי הציבור. ואלה, המומחים מטעם, מעדיפים כמובן "אנשים שצמחו בעולם הבנקאות ומכירים אותו לעומק", ועומדים על "החשיבות הרבה במינוי דירקטורים מכהנים". הדיונים עוד יתארכו, אך תוצאתם ידועה מראש. אמנם יו"ר הוועדה – שופטת בדימוס עתירת נימוס – רוצה לראות בדירקטוריון "אנשים בעלי סטטורה אישית ומקצועית ראשונה במעלה", וברשימת המועמדים היא דווקא מזהה "אנשים מרשימים ביותר שתחמתם לחברה היא יוצאת דופן", אך את כולם נשא רוח הזמן והמקום והיו כלא היו. איך זה קרה במורד הדרך; אין לדעת. מהפרוטוקול השותק ליקטתי גרגרי מידע: הוועדה מחליטה לוותר על תיעוד עבודתה, מוחקת את עקבות דיוניה. כללי התנהלותה נותרים באפילה ושיקוליה – עלומים. על זאת ועוד כתבתי למבקר המדינה. בבדיקה ראשונית מצא משרדו "פגמים מהותיים לכאורה" בהליכי המיון והבחירה, וביקש פעמיים מהמפקח על הבנקים לעצור עד גמר הברור, ולדחות את אסיפת בעלי המניות. אבל המפקח ציפץ על המבקר – ההצבעה נתקיימה והדירקטורים החדשים ישינים שבים איש-אשה למקומם.

כך תמשיך המנכ"לית, רקפת חוסק עמינח, לשלשל באין מפריע לחשבון הפרטי שלה 11 מיליון שקל בשנה, ולטעון ששכרה ראוי וצמוע; כך ימשיך היו"ר, דוד ברוך, למשוך את המיליונים שלו מהקופה המשותפת; כך תוכל ההנהלה לקדם את מדיניות התגמול לבכירה, שמזכה אותם בשכר, במענקים ובתשלום-מבוסס-מניות בעשרות מיליוני שקלים נוספים; כך ימשיכו הדירקטורים עצמם להילפת בשקיקה אל עטיני הבנק ולינוק בעיניים עצמות. את החגיגה הזאת על חשבוננו אי אפשר להפסיק – ניסינו ונכשלנו. הדירקטוריון היוצא-נכנס מעד בכל פעם שנדרש לקבל החלטות ערכיות, ואין סימן לשינוי ערכים.

רבים ניסו לדחוק בי: לך ובקש סעד מבית המשפט. נמלכתי בדעתי והחלטתי לוותר. הרי אין לשופטים אלא מה שעיניהם רואות בספר החוקים, ולא הפרת חוק היתה כאן, רק הפרת אמונים היתה. ולכל ותיקי המחאות הנכזבות נציע: בלכתכם בסיטי של תל אביב, הסתירח אבן בכנף בגדכם. אולי תיאלצו ליידות אותה בזכוכית האטומה בלית ברירה.